

Arrest

nr. 287 934 van 21 april 2023
in de zaak RvV X / XI

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat H. CHATCHATRIAN
Langestraat 46/1
8000 BRUGGE**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 24 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris van 20 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 december 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. VAN CAMP.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die volgens zijn verklaringen België is binnengekomen op 6 juni 2021, diende op 7 juni 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.2. Op 20 oktober 2022 nam de adjunct-commissaris de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die verzoeker bij aangetekende brief van 21 oktober 2022 ter kennis werd gebracht, is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

*"Asielaanvraag: 07/06/2021
Overdracht CGVS: 24/06/2021*

Het CGVS organiseerde een persoonlijk onderhoud op 8 september 2022 van 14.00 uur tot 16.55 uur in het bijzijn van een tolk die het Pasthou machtig is en uw advocaat Meester CHATCHATRIAN, Hajarpi met vervanger TSHIBANGU-KADIMA, Jean.

A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Afghaanse nationaliteit en bent u afkomstig uit het Shinwari district in Nangarhar. U verklaart dat uw vader bij arbaki (lokale Afghaanse politie) werkte. Los daarvan kreeg u problemen met de taliban. U ging in uw regio naar een madrassa waar honderden studenten studeerden. Op een dag kwam een nieuwe Mauwli de studenten na de reguliere lessen over de Jihad prediken. Daardoor kwam u die dag te laat bij de dokter waar u werkte na het volgen van de lessen op de madrassa. Aldus kreeg u problemen met uw vader die u aangaf niet te laat te verschijnen op uw werk. Hoewel de Mauwli alle studenten verboden had om thuis over de Jihad-preek te spreken, vertelde u uw vader daar uiteindelijk toch over. De dag nadien ging uw vader naar de Mauwli om hem te confronteren met deze situatie en zodoende kwamen de dorpingen te weten dat de Mauwli de Jihad predikte. Daarop verlieten alle studenten van het dorp de madrassa waarop uw familie een eerste dreigbrief ontving die uw vader aanmaande om u naar de madrassa te sturen. U ging niet en enkele dagen later werd uw vader thuis doodgeschoten door de taliban. Uw grootvader heeft daarop uw vertrek uit Afghanistan geregeld. U reisde via Turkije waar u vernam dat er een tweede dreigbrief van de taliban aan uw grootvader was bezorgd. Uw grootvader werd daarin bedreigd dat hij u naar de madrassa moest sturen of de taliban zou actie ondernemen tegen uw grootvader. U reisde verder via verschillende Europese landen en diende in België uiteindelijk een verzoek om internationale bescherming in op 7 juni 2021. Ter staving van uw verzoek legde u volgende stukken neer: uw taskara (Afghaanse identiteitskaart), de taskara van uw vader, een beroepskaart van uw vader, een kopie van een soort diploma van uw vader, twee foto's van uw vader na diens overlijden, een poststuk en twee dreigbrieven van de taliban. Op 28 september 2022 voegde u daar per email een kopie aan toe van een doktersattest van de arts met wie u heeft samengewerkt.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder blijkt dat u niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt. Immers kan op basis van onderstaande redenen geen enkel geloof worden gehecht aan uw verklaringen.

Ten eerste moet het CGVS vaststellen dat de twee dreigbrieven van de taliban die u neerlegt niet kunnen overtuigen en zelfs afbreuk doen aan uw algemene geloofwaardigheid.

U legt verschillende stukken neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming en het CGVS moet vaststellen dat u, op het ogenblik dat u ze aan het CGVS voorlegt tijdens het persoonlijk onderhoud, al langer in het bezit was van deze documenten (zie nota's CGVS p.2). U hebt echter nagelaten om deze documenten aan de bevoegde asielinstanties over te maken teneinde uw administratief dossier te vervolledigen en het CGVS de mogelijkheid te geven deze stukken al te onderzoeken. Dat u dit nalaat wijst op een danig gebrek aan ernst waarmee u uw verzoek indient en opvolgt.

Bovendien kunt u de inhoud van de door u neergelegde dreigbrieven niet toelichten (zie nota's CGVS p.5). U wordt expliciet gevraagd om in uw eigen woorden toe te lichten wat er in de dreigbrieven staat maar u zegt dat niet te weten omdat u niet kan lezen. U hebt blijkbaar ook niet de moeite genomen om deze documenten te laten voorlezen door een vriend of kennis, of desnoods via een sociaal assistent in het opvangcentrum bijgestaan door een tolk. Dat u uw land van herkomst zou verlaten wegens een dreiging vanwege de taliban en dat u dan stukken ter staving neerlegt waarvan u de inhoud niet kent wijst wederom op een danig gebrek aan ernst waarmee u uw verzoek indient en opvolgt.

U wordt door het CGVS expliciet gevraagd of in de dreigbrieven van de taliban staat vermeld dat uw vader voor de lokale Afghaanse politie werkte, maar u weet daarop geen antwoord te geven (zie nota's CGVS p.12). Dat u zelfs zulke belangrijke zaken niet kan aangeven wijst op een dermate gebrek aan ernst waardoor uw geloofwaardigheid danig wordt ondermijnd. Na vertaling moet het CGVS vaststellen dat nergens in de dreigbrieven staat vermeld dat uw vader voor de lokale Afghaanse politie werkte.

Verder moet het CGVS vaststellen dat op de dreigbrieven de Westerse kalender wordt gehanteerd, zijnde 13 februari 2021 en 25 februari 2021. Dit is niet aannemelijk. Dat de taliban die in principe alles verafschuwen wat Westers is en die zelf de Arabische kalender hanteren in plaats van de in Afghanistan gangbare Perzische kalender, de Westerse kalender zouden gebruiken op dreigbrieven aan gewone burgers is niet geloofwaardig. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan het CGVS dan ook niet anders dan oordelen dat de door u neergelegde dreigbrieven van de taliban valse documenten betreffen. Daarbij verwijst het CGVS nog naar informatie waarover het beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier en waaruit blijkt dat het in Afghanistan gemakkelijk is om valse en/of vervalste stukken te verkrijgen.

Volledigheidshalve merkt het CGVS hier nog op dat u documenten neerlegt waaruit zou moeten blijken dat uw vader voor de lokale Afghaanse politie werkte. Het CGVS moet echter opmerken dat uzelf vóórdat het persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond, de asielinstanties niet had ingelicht over het werk van uw vader bij de lokale Afghaanse politie. Noch bij de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verklaring DVZ 22 juni 2021), noch in de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst CGVS 22 juni 2021), hebt u melding gemaakt van het werk van uw vader bij de lokale Afghaanse politie. Dit is nochtans een belangrijk gegeven voor iemand die beweert heden omwille van de taliban niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan. Dat niemand u expliciet hiernaar vroeg (zie nota's CGVS p.8), is geen afdoende excuus voor zulke nalatigheid. Dat u dan ter ondersteuning van dit gegeven een opleidingsattest van uw vader neerlegt waarvan u wederom niet de inhoud kent (zie nota's CGVS p.7), doet ook hier afbreuk aan de geloofwaardigheid van het attest en het beweerde werk van uw vader bij de lokale Afghaanse politie. Volledigheidshalve geeft u aan niet te weten of uw familie enige stappen ondernam naar de Afghaanse overheid toe na het overlijden van uw vader (zie nota's CGVS p.10). Dit is weinig aannemelijk. Indien uw vader werkelijk bij de lokale Afghaanse politie actief was en uiteindelijk thuis door de taliban werd neergeschoten, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat uw familie de lokale Afghaanse politie en/of andere Afghaanse instanties inlicht en dat er er door de Afghaanse autoriteiten een onderzoek wordt opgestart.

Ten tweede komt uw relaas niet coherent en logisch over waardoor de geloofwaardigheid teniet wordt gedaan.

Zo geeft u aan dat de taliban via de madrassa u en uw vader kwalijk nam dat de dorpingen te weten kwamen dat de Mauwli de Jihad predikte. Maar u geeft zelf aan dat er honderden studenten (van in de buurt en van veel verder weg) in de madrassa na de normale lessen in de madrassa moesten blijven om naar de preek te luisteren (zie nota's CGVS p.15). Dat enkel via u en uw vader dit ter oren zou zijn gekomen van de dorpingen is dan ook vergezocht en weinig aannemelijk gezien het grote aantal studenten. U tweemaal gewezen op de onwaarschijnlijkheid hiervan en gevraagd naar een reactie, antwoordt u tweemaal naast de kwestie door aan te geven dat de studenten die van ver kwamen in de madrassa bleven en dat studenten ook 's nachts studeren (zie nota's CGVS p.15). Dat u daaraan toevoegde dat niemand iets van doen had met de madrassa is een nutteloze bewering die geen steek houdt. Indien een nieuwe Mauwli in de madrassa honderden studenten vraagt langer te blijven, voor een periode van bijna twee uur, om een preek te aanhoren inzake de Jihad, is het weinig aannemelijk dat geen enkel andere familie van deze studenten dit ter oren kwam, al was het maar omdat de studenten later dan gewoonlijk thuis kwamen of vrij waren na de lessen.

Verder geeft u zelf aan dat u het land moest ontvluchten omdat de taliban wilde dat u zich zou aangeven bij de madrassa. Dat u dan nu aangeeft dat de taliban heden niet op zoek is naar u door nooit bij u thuis te zijn komen vragen naar u (zie nota's CGVS p.11), maakt uw relaas ongeloofwaardig. Indien u werkelijk dermate werd gevisieerd dat u het land diende te ontvluchten kan worden aangenomen dat de taliban heden actief naar u op zoek zou zijn, wat duidelijk niet het geval is. U diende in elk geval zelf aan te geven dat er recent geen indicaties zijn dat de taliban naar u op zoek is (zie nota's CGVS p.12). Dat de taliban uw familie niet zou willen benaderen bij gebrek aan jonge mannen in uw familie aldaar, zoals u tracht aan te geven (zie nota's CGVS p.11), doet hier niet ter zake. De taliban zond voorheen wel dreigbrieven naar uw grootvader en benaderde hem dus wel en als de taliban effectief naar u op zoek was kan verondersteld worden dat uw familie wordt benaderd.

U zegt dat de taliban uiteindelijk wilde rekruteren voor de Jihad. Gezien de taliban heden aan de macht is, is de relevantie daarvan al danig beperkt. Bovendien, wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Dat u aangeeft dat uw vader gedwongen werd u opnieuw naar de madrassa te sturen, en dat ook andere dorpelingen hun kinderen niet meer vrijwillig naar de madrassa stuurden nadat er een preek over de Jihad werd gehouden (zie nota's CGVS p. 14), maakt dat u doelt op een 'gedwongen rekrutering' vanwege de taliban wat niet overeenstemt met de informatie waarnaar het CGVS hier verwijst.

Verder bent u ook niet echt goed op de hoogte van de huidige situatie in uw regio van herkomst. Nochtans verklaart u nog contact te hebben met uw familie in Afghanistan (zie nota's CGVS) en bent u aldus in de mogelijkheid om zich goed te informeren, hetgeen toch redelijkerwijze mag verwacht worden van iemand die een vrees zou koesteren in geval van terugkeer naar zijn land van oorsprong. U kent in elk geval niet het huidige districtshoofd, noch het huidige hoofd van de lokale politie of de gouverneur van de provincie. U geeft weliswaar één naam van een belangrijke man van de taliban, maar diens functie kent u niet (zie nota's CGVS p.10). Andere namen geeft u niet. Dit komt bevreemdend over daar heden de taliban aan de macht is en het is net die taliban die u bij terugkeer zou vrezen. Men kan toch verwachten dat u zich daarover informeert bij uw familie. Ten slotte kunt u ook enkel zeer algemeen antwoorden op de vraag naar de huidige situatie en voorbeelden van problemen die zich heden stellen, zijnde dat uw zus niet naar school mag en dat kinderen bang zijn (zie nota's CGVS p.13). U zegt dat er verdwijningen zijn en mensen worden dood teruggevonden, maar u gevraagd naar concrete voorbeelden kan u die niet geven (zie nota's CGVS p.13). U hebt ook geen enkele kennis van de huidige regering in Afghanistan en u gevraagd om algemeen over de situatie te vertellen komt u niet veel verder dan 'ik wil daar niets over zeggen' met een vage verwijzing naar explosies. U zegt dan vaagweg dat er in heel Afghanistan nog gevochten wordt, maar u daarop gewezen dat de situatie is veranderd, moet u aangeven dat in uw regio niet meer gevochten wordt (zie nota's CGVS p.16). Alles samen genomen blijkt u amper enige concrete kennis te hebben van de gang van zaken in het huidige Afghanistan en specifiek uw regio. Van iemand die beweert een ernstige vrees te koesteren in geval van terugkeer naar Afghanistan vanwege de huidige machthebbers de taliban, kan toch verwacht worden dat die zich beter informeert over de situatie ter plaatse, hetgeen danig afbreuk doet aan de ernst waarmee u uw verzoek indient en opvolgt.

Ten derde hebt u geen verzoek om internationale bescherming ingediend in één van de Europese landen waar u doorreisde op weg naar België waardoor u de indruk geeft geen echte nood aan bescherming te hebben zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie (zie nota's CGVS p.4). Van iemand die beweert omwille van een vrees zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie te zijn gevlucht uit Afghanistan kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat die zich richt tot een Europese autoriteit om een verzoek tot bescherming in te dienen van zodra die mogelijkheid zich aanbiedt. Dat u te horen kreeg dat u in België meer rechten zou krijgen doet daar geen afbreuk aan.

Op basis van bovenstaande beslissing kan geen geloof worden gehecht aan de door u neergelegde driebrieven van de taliban. De taskara's van uzelf en uw vader staven enkel uw identiteit waaraan het CGVS niet twijfelt. De stukken die zouden aangeven dat uw vader bij de lokale politie is komen, om redenen hierboven aangegeven, ook weinig aannemelijk over. Het attest van de arts is slechts een kopie waarop uw naam niet staat vermeld.

De nota's van het persoonlijk onderhoud werden u toegezonden en op 29 september 2022 ontving het CGVS daarop een reactie waarbij twee rechtzettingen werden doorgegeven, een tijdsaanduiding en wijze van afleveren van de dreigbrieven. Deze elementen zijn door het CGVS niet opgenomen in deze beslissing en hoe dan ook niet van die aard dat afbreuk wordt gedaan aan bovenstaande bevindingen waarop deze beslissing is gebaseerd.

Al deze elementen samen leiden tot de conclusie dat u er niet in slaagde om aannemelijk te maken dat u gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in de vluchtelingrechtelijke zin, of dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op het lijden van ernstige schade in de zin van art. 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berymbommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U laat echter na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een

hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precare socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is.

De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabul_Citry_Mazar_Shari) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en

economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat

de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrees. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. De rechtspleging

De vraag om uitstel van de terechtzitting wordt niet ingewilligd, gelet op het schriftelijk karakter van de procedure (artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet) en de vertegenwoordiging van verzoeker door zijn advocaat (artikelen 39/56 en 39/59 van de Vreemdelingenwet).

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Aangevoerde schendingen

- In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van de volgende bepalingen:

*“Schending van artikel 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen¹, B.S. 31 december 1980.
Schending van artikel 48/6, §5 Vreemdelingenwet
Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.
Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.”*

Verzoeker licht toe als volgt:

“II. 1.1. Verwerende partij stelt in haar beslissing dat verzoekende partij er niet in geslaagd is om een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aannemelijk te maken en dat verzoekende partij evenmin in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming.

Verwerende partij verwijt verzoekende partij eerstens de exacte inhoud van de dreigbrief van de Taliban niet te kennen:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij begrijpt het verwijt van verwerende partij niet: zij wist dat er bedreigingen waren geuit in haar hoofde, maar zij kan zelf niet lezen of schrijven. Zij kent de exacte bewoordingen van de bedreigingen niet, maar dat is ook niet relevant. Vanaf dat de Taliban iemand viseert en dreigbrieven stuurt, is het niet meer veilig om zich in Afghanistan te bevinden ongeacht wat er gezegd wordt in de dreigbrief.

Verwerende partij vindt het tevens vreemd dat de taliban de Westerse kalender zou gebruiken in de dreigbrieven:

[citaat bestreden beslissing]

Verzoekende partij kan uiteraard moeilijk verwacht worden de redenering van de Taliban te kennen en hun modus operandi te kunnen verantwoorden. Verzoekende partij kan alleen maar haar vermoedens uiten waarom er met een Westerse kalender werd gewerkt: zij vermoedt de nieuwe Mauwli die over de Jihad preekte in Pakistan gestudeerd heeft, gezien hij met een Pakistaans dialect sprak en soms Engelse woorden gebruikte. In Pakistan is het wel gebruikelijk om de Westerse kalender te gebruiken. Dit is ook maar een vermoeden van verzoekende partij en zij heeft die link ook maar gelegd nadat verwerende partij met deze argumenten is gekomen.

II. 1.2. Verwerende partij verwijt verzoekende partij tevens op de DVZ niet te hebben verteld dat haar vader voor de lokale Afghaanse politie werkte:

[citaat bestreden beslissing]

De voornaamste problemen van verzoekende partij zijn niet gelegen in het werk dat haar vader uitoefende. Op de DVZ werd zij aangemaand kort en bondig de redenen te vertellen waarom zij het land verlaten had en dat heeft zij gedaan: vraag 5 DVZ gehoor

[citaat DVZ-Vragenlijst, stuk 8, vraag 5]

Verwerende partij kan verzoekende partij niet verwijten bepaalde zaken niet te hebben verteld op de DVZ als zij verzoekende partij hier niet de kans toe heeft gegeven en zeer strikte en beperkte vragen stelde. Op het CGVS heeft zij dan verteld over de job van haar vader en dit ondersteund met tal van certificaten. Op deze thans in twijfel te trekken omdat verzoekende partij 'hier niet over gesproken heeft bij de DVZ' is bijzonder kortzichtig.

Ook de opmerking dat de familie van verzoekende partij na de dood van haar vader 'stappen had moeten ondernemen om de Afghaanse overheid van deze moord op de hoogte te brengen' slaat nergens op, gezien de politie /overheid niets kon doen. Dit is ondertussen ook gebleken: de Taliban is veel machtiger dan de overheid en heeft de macht in het hele land over genomen. Wat had een klacht van de familie van verzoekende partij dan uitgehaald volgens verwerende partij?! Dergelijke redenering tart werkelijk alle verbeelding.

II. 1.3 Verwerende partij gaat als volgt verder:

[citaat bestreden beslissing]

Wat verwerende partij als 'logisch' ervaart, is niet altijd het geval in de ogen van de Taliban. De Taliban kwam te weten dat het via verzoekende partij en haar vader was dat het nieuws over de nieuwe Mawli en zijn preek over de Jihad verspreid was geraakt en viseerde hen. Ook het feit dat haar vader een lid was bij de lokale politie speelde een belangrijke rol om hem te viseren: haar vader kwam immers vaak in contact met politie en soldaten. Verzoekende partij begrijpt dan ook niet wat er niet logisch is aan het feit dat de Taliban haar vader viseerde en uiteindelijke vermoordde.

Verzoekende partij merkt vervolgens op dat haar jongere broer van 14 jaar ook geregeld aangesproken wordt door Talibs met de vraag waar 'zijn oudere broer (zijnde verzoekende partij)' zich bevindt... Zij kan uiteraard het gedrag en doen en laten van de Taliban niet controleren en verantwoorden, laat staan verklaren waarom zij (nog) niet naar haar huis gingen om verzoekende partij te zoeken.

II. 1.4 Verwerende partij gaat als volgt verder:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij verliest een belangrijk punt uit het oog, namelijk dat verzoekende partij niet gehoorzaam is geweest, dat zij het nieuws over de Mauwli verspreid heeft en dat zij hiervoor nog steeds gestraft zal worden bij terugkeer naar Afghanistan. Daarnaast klopt het niet dat rekrutering louter op vrijwillige basis zou zijn: heel vaak wordt de vraag gesteld en krijgt men de kans om zich vrijwillig aan te sluiten.

Doet men dat niet dan worden zij gedwongen om zich aan te sluiten en worden deze jongeren op de eerste rij gezet bij gevechten. De motivering van verwerende partij slaat dan ook nergens op.

II. 1.5 De verwerende partij gaat als volgt verder:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij is niet ernstig in haar kritiek en zoekt werkelijk spijkers op laag water om het relaas van verzoekende partij in twijfel te trekken. Zo wist verzoekende partij dat op heden de Taliban aan de macht is in haar land. Verwacht verwerende partij dan dat verzoekende partij vanuit België op de hoogte zou moeten zijn welke Talibs er op heden in haar district aan de macht zijn?! Dit tart werkelijk alle verbeelding en heeft geen enkele relevantie met haar asielrelaas.

Verzoekende partij is van mening dat verwerende partij zeer onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte een negatieve beslissing heeft genomen. Verzoekende partij komt weldegelijk in aanmerking voor de vluchtelingenstatus.

II. 1.6 Maar er is meer, verwerende partij heeft geen rekening gehouden met het kwetsbaar en specifiek profiel van een verwesterde jonge man, zou moeten terug keren naar het bewind van de Taliban.

De nood aan bescherming dient immers eveneens te worden beoordeeld in de context van een terugkeer op heden conform artikel 48/6, §5 van de Vreemdelingenwet. De machtsovername vormt in dit opzicht onmiskenbaar een nieuw element, zoals bevestigd door Uw Raad in haar arrest van 31 maart 2022 met nummer 270 813 :

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

II. 1.6. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft. Zij is er moeten vluchten uit vrees voor haar leven dat bedreigd werd.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht.

De materiële motiveringplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofdorde erkend worden als vluchteling.

Artikel 48/4 Vreemdelingenwet evenals het beginsel van de materiële motiveringsverplichting werden aldus manifest geschonden.”

- In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de volgende bepalingen:

“Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980. Schending van artikel 3 EVRM”.

Verzoeker licht toe als volgt:

“II.2.1. Verzoekende partij meent dat zij in hoofdorde in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, gezien de huidige ontwikkelingen in Afghanistan.

Subsidiair; meent zij dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Zij zal hieronder uitvoering haar standpunt uiteenzetten.

II.2.2. Verzoekende partij wenst hieronder uiteen te zetten waarom het voor haar onmogelijk is om terug te keren naar om het even waar in Afghanistan (en zij aldus als vluchteling moet worden erkend).

De situatie in Afghanistan is sinds drastisch veranderd. Het land is volledig onder de macht en de controle van de Taliban. Verzoekende partij kan zich nergens op een veilige manier vestigen.

In de nasleep van de terugtrekking van de internationale troepen uit Afghanistan is de veiligheids- en mensenrechtensituatie in grote delen van Afghanistan grondig gewijzigd.

Op 15 augustus 2021 ontvluchtte president Ashraf Ghani Kabul, terwijl de Taliban het presidentieel paleis overnam en het herstel van het Islamitisch Emiraat in Afghanistan aankondigde. Het land is nu in handen van de Taliban en de situatie ter plaatse wijzigt van dag tot dag.

Verscheidende geanalyseerde objectieve landenrapporten geven aan dat er een reëel risico bestaat op mensenrechtenschendingen door de Taliban tegen onder andere ‘verwesterde Afghanen’ die reeds bepaalde tijd in het buitenland hebben gewoond. Afghanen die beschouwd worden als ‘verwesterd’ lopen immers het risico bedreigd, gefolterd, afgeperst, ontvoerd of vermoord te worden door de Taliban, op grond van het vermoeden dat zij Westerse waarden hebben geïnternaliseerd of ‘vreemdelingen’ of spionnen zijn geworden.

Daarnaast is er ook een reëel risico op onmenselijke en vernederende behandeling, gelet op het Taliban regime.

De precaire en volatiele veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan is sinds augustus 2021 nog verergerd. Sinds de terugtrekking van de Amerikaanse troepen vanaf 1 mei 2021, heeft de Taliban op zeer korte tijd Afghanistan heroverd. In de eerste week van augustus rukten de Taliban op en in minder dan negen dagen namen ze de controle over de meeste Afgaanse provinciehoofdsteden, waaronder Kabul. Zodus kan er niet meer gesteld worden dat verzoekende partij zich elders in het land zou kunnen vestigen omdat er sprake zou zijn van een ‘veilig intern vluchtalternatief’.

Daar waar verwerende partij voor de overname van het volledige land door de Taliban meende dat Afghanen afkomstig uit gebieden die onder de controle waren van de Taliban minstens in aanmerking kwamen voor de subsidiaire bescherming, meent zij thans dat dat niet meer het geval zou zijn nu Taliban het in het hele land voor het zeggan heeft.

Zij stelt het volgende:

[citaat bestreden beslissing]

Verwerende partij gaat zeer kort door de bocht en stelt alles zeer rooskleurig voor, terwijl in werkelijkheid de Taliban met een ijzeren hand regeert, geen enkele tegenstand of kritiek dult en alles wat ook maar enigszins ingaat tegen de strenge regels van de Sharia met geweld de kop in drukt.

Uit verschillende objectieve rapporten blijkt dat de reeds erg zorgwekkende veiligheidssituatie in Afghanistan enkel maar zal verslechteren onder het Talibanbewind. De UN High Commissioner for Human Rights uitte haar bezorgdheid op de Special Session of UN Human Rights Council.

[citaat <https://www.ohchr.org/en/2021/08/high-commissioner-human-rights-urges-special-session-human-rights-council-afghanistan?LangID=E&NewsID=27406>]

Voorts brengt het rapport van de Danish Immigration Service de impact van het geweld op de burgers tijdens de overname in kaart:

[citaat https://www.ecoi.net/en/file/local/2060188/Afghanistan_Targetedindiv_FINAL.pdf]

II.2.3 Exact een jaar na de machtsovername van de Taliban is de situatie desastreus, zoals erkend wordt door verschillende internationale organisaties (zoals Amnesty International) en onze eigen buitenlandse zaken die bevestigt dat de mensenrechten flagrant geschonden worden en de hervatting van de betrekking met dat land in de huidige situatie uitsluit (eigen onderlijning).

[citaat <https://www.hln.be/buitenland/een-jaar-taliban-aan-de-macht-in-afghanistan-mensenrechten-van-hele-bevolking-wordsen-afgenomen~ad036387/>]

Het gaat dan ook niet op te stellen dat de situatie in Afghanistan op heden verbeterd zou zijn Er is geen enkele garantie op het respecteren van de mensenrechten. Verwerende partij is bijzonder onzorgvuldig te werk gegaan en tracht ten onrechte de desastreuse situatie in Afghanistan te relativieren.

II.2.4. Bovendien motiveert verwerende partij compleet naast de kwestie en heeft zij geen enkel rekening gehouden met het profiel van verzoekende partij die ondertussen bijna 2 jaar in België verblijft, zij is onmiddellijk beginnen werken, heeft haar inburgeringscursus gehaald, behaalde haar diploma van heftruckchauffeur en EHBO, werkte als een vrijwilliger in een bejaardentehuis,... De bewijzen hiervan zullen lopens de procedure worden neergelegd. Zij is het toonbeeld van verwestering! In de huidige omstandigheden maakt dit weldegelijk een belangrijk element uit en maakt de kans aanzienlijk groter om in aanmerking te komen voor internationale bescherming. Immers, mensen zoals verzoekende partij die reeds geruime tijd in het buitenland verbleven en zich verregaand integreerden in de Westerse samenleving worden door de Taliban als 'verwesterd' beschouwd.

Voor personen die als 'verwesterd beschouwd kunnen worden' omdat ze al sinds enige tijd in het buitenland verblijven, is de situatie erg gevaarlijk geworden. In dit verband wijst de UNHCR op het volgende:

[citaat <https://www.refworld.org/docid/611a4c5c4.html>]

Ook Uw raad bevestigde bij arrest dd. 31 maart 2022 dat verwerende partij weldegelijk rekening dient te houden met het argument dat 'verwestering' een bijkomend risico inhoudt voor Afghanen die geruime tijd vertrokken zijn uit Afghanistan:

[citaat RvV 31 maart 2022, nr. 270 813]

Daarbovenop hebben Taliban aangekondigd dat asielzoekers die na afwijzing in Europa zouden worden teruggestuurd naar Afghanistan zouden worden beticht en dat de rechtbank over hun lot zou beslissen:

[citaat <https://www.infomigrants.net/fr/post/34717/un-porteparole-taliban-affirme-que-les-afghans-expulses-deurope-seront-traduits-en-justice>]

In het nieuw rapport van NANSSEN wordt tevens gesteld de gebeurtenissen in Afghanistan van augustus 2021 een nieuw en bijkomend element vormen die de kans aanzienlijk groter maken om in aanmerking te komen voor internationale bescherming, a fortiori voor personen die sinds geruime tijd in België verblijven en als 'verwesterd' beschouwd kunnen worden bij terugkeer naar Afghanistan (los van het persoonlijk relaas van de verzoekende partij). (stuk 3)

NANSSEN is van mening dat de strikte interpretatie van de sharia onder het Talibanbewind enerzijds een gegronde vrees voor vervolging doet ontstaan in de zin van artikel 48/3 Vreemdelingenwet (hierna 'Vw.') voor personen die lang in het buitenland verblijven en beschouwd kunnen worden als 'verwesterd' door de Taliban.

Anderzijds doet het een reëel risico op ernstige schade ontstaan in de zin van artikel 48/4 Vw. voor burgers die terugkeren om te leven onder het Taliban-bewind, ongeacht een lang verblijf in het buitenland. Hoewel de situatie onstabiel is, blijkt uit objectieve bronnen voldoende dat de veiligheids- en humanitaire situatie in Afghanistan erg problematisch is.

Het is erg moeilijk voor Afgaanse onderdanen om een specifieke vervolging te bewijzen. Enerzijds is de vervolging vaak niet persoonlijk te staven, omdat de vervolgingsfeiten zitten ingebed in de manier waarop de Afgaanse samenleving de Afgaanse burgers behandelt in het algemeen, en er aldus geen specifiek persoonlijk bewijs voorhanden is. Anderzijds is het vaak ook zo dat het voor Afgaanse onderdanen die zijn teruggekeerd uit het Westen gaat om toekomstige vermoedelijke vervolging wegens hun gepercipieerde verwestering, en opnieuw geen bewijs uit het verleden voorhanden is.

NANSSEN wijst er op dat vervolging in de zin van de VNvluchtelingenconventie toekomstgericht beoordeeld moet worden.

Hoewel vervolging ondergaan in het verleden een vermoeden van toekomstige vervolging doet ontstaan in toepassing van artikel 48/7 Vreemdelingenwet, is het er geen vereiste voor.

De bewijsstandaard is die van de redelijke waarschijnlijkheid, waarbij de vrees van de verzoekers als gegrond wordt beschouwd indien:

“he can establish, to a reasonable degree, that his continued stay in his country has become intolerable...”. Bovendien zal de vervolging niet beperkt zijn tot specifieke daden, maar in het algemeen vaak een samenloop zijn van verschillende elementen.

Dit is voldoende om de drempel van vervolging te bereiken:

[citaat <https://www.unhcr.org/admin/dipstatements/42bab1b52/statement-ms-erikafeller-directordepartment-international-protection.html>]

NANSEN komt tot de conclusie dat personen die gedurende lange tijd in het Westen verbleven hebben een specifiek risico op vervolging lopen omwille van gecompliceerde verwestering. De impact van een langdurig verblijf in het buitenland op Afghaanse onderdanen is erg groot. Enerzijds lopen ze bij terugkeer het risico intern ontheemd te worden, anderzijds lopen ze een groot risico omwille van de terugkeer aan zich.

Nansen stelt: p. 15 -17 Nansen note

[citaat NANSEN Note, 3-21, “Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek” van oktober 2021]

II.2.5 Verzoekende partij is in Europa verwesterd en loopt het gevaar op vervolging door de Taliban: p. 24 Amnesty International rapport

[citaat niet-gespecificeerde bron Amnesty International]

Verschuillende bronnen tonen aan dat Afghansen die terugkeren uit het Westen door de Taliban worden gezien als ongelovigen of afvalligen, spionnen en verraders. Er wordt hen dus een gewijzigde politieke overtuiging en houding ten aanzien van religie toegeschreven, hetgeen volgens artikel 48/3, §5 Vw. volstaat voor een gegronde vrees voor vervolging.

II.2.6 In een recente video bevestigde de Taliban hun positie tegenover Westerse ideologieën door te zeggen dat “the Deviants are those who are trained in the poisonous deviant beliefs of atheism, communism, secularism, democracy and other satanic western and disbelieving ideologies in order to mislead the Muslims with their deviant ideologies”.

In het arrest van 27 november 2020 kende Uw Raad de vluchtelingenstatus toe omdat er een redelijke mate van waarschijnlijkheid bestaat dat de verzoeker wordt blootgesteld aan vervolging op grond van een toegeschreven politieke overtuiging.

De RvV bepaalt het volgende:

[citaat RvV 27 november 2020, nr. 245 004]

Verwestering is per definitie een gegeven dat zich pas afspeelt na het vertrek, dus kunnen er nog geen eerdere vrees of negatieve ervaringen aan gekoppeld worden.

Verzoekende partij is reeds 2 jaar in België. Zij is volledig geïntegreerd en deelt enkel nog de Westerse waarden. Er kan geen enkel twijfel bestaan dat verzoekende partij verwesterd is en er een reëel gevaar bestaat in haar hoofde voor onmenselijke en vernederende behandeling zoals voorzien in artikel 3 EVRM in geval van terugkeer naar Afghanistan.

II.2.7. Verzoekende partij meent dat verwerende partij bijzonder onzorgvuldig te werk is gegaan en ten onrechte de vluchtelingenstatus aan verzoekende partij geweigerd heeft.

Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht.

De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van de artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet dan ook in hoofdorde erkend worden als vluchteling.

II.2.8. Mocht Uw Raad – per impossibile – van mening zou zijn dat verzoekende partij niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, meent zij dat zij minstens in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus.

Hoewel de Taliban vrede en stabiliteit beloven, worden deze beloften met veel scepsis onthaald. Er is immers geen enkele garantie dat de Taliban niet zal terugkeren naar het eerdere schrikbewind.

Op hun eerste persconferentie op 17 augustus 2021, nadat ze de controle over Kabul hadden overgenomen, verklaarde de woordvoerder van de Taliban Zabihullah Mujahid:

[citaat <https://www.nytimes.com/2021/08/17/world/asia/taliban-leaders-kabul.html>]

De Danish Immigration Service stelt echter het volgende in het COI rapport over Afghanistan van september 2021:

[citaat https://www.ecoi.net/en/file/local/2060188/Afghanistan_Targetedindiv_FINAL.pdf]

Voorts stelt het rapport dat:

[*Ibid.*]

De Taliban hanteert een parallel rechtsstelsel dat gebaseerd is op een strikte interpretatie van de sharia. Naast executies leidt de werking van dit systeem tot straffen die volgens UNAMA wreed, onmenselijk en vernederend zijn.

Reeds enkele dagen na de overname door de Taliban zijn er al de eerste bewijzen van grove mensenrechtenschendingen.

In het NANSEN rapport worden de volgende voorbeelden aangehaald:

(p. 34-35)

[citaat NANSEN Note, 3-21, "Beoordeling van de beschermingsnood van Afgaanse man in het kader van een volgend verzoek" van oktober 2021]

NANSEN komt tot de volgende conclusie: p. 47

[*Ibid.*]

Sind de overname door de Taliban, zijn – volgens de officiële cijfers – reeds 400 gewone burgers gedood. Het werkelijke cijfers ligt vermoedelijk veel hoger:

[citaat <https://www.hln.be/buitenland/bijna-400-afgaaanse-burgers-gedood-sinds-machtsovername-taliban~a25b43db/>]

Zoals ook onder II.2.3 aangehaald, is de situatie na een jaar van machtsovername volledig ontspoord en worden de mensenrechten systematisch geschonden. Voor mensen die zouden moeten terugkeren – en die zich dus al jaren in het Westen bevinden – is de situatie nog precairder.

II.2.9 Verwerende partij kan dan ook bezwaarlijk beweren dat verzoekende partij terug kan keren naar Afghanistan en er een menswaardig leven kan leiden.

Noch het COI focus rapport van 5 mei 2022 waarnaar verwerende partij verwijst, noch de EASO Afghanistan security Situation rapporten bewijzen het tegendeel wat betreft verwesterde Afghanen die terugkeren. Meer nog, deze rapporten geven zelf aan dat in de periode dat er onderzoek werd gedaan, hier nog geen duidelijke cijfers over gekend waren. Verwerende partij dwingt verzoekende partij aldus 'op goed geluk terug te keren' en te hopen dat de Taliban haar niet zullen viseren of straffen omwille van haar vertrek naar het Westen. Voor verwerende part is het simpel: verzoekende partij moet terugkeren naar Afghanistan, opnieuw onderdrukt gaan leven en zich onderwerpen aan de strenge regels van de Sharia en van de Taliban zonder enige vrijheid, en hopen dat zij niet gedood wordt door de Taliban omdat zij haar te vrijgevochten of verwesterd beschouwen... Dit tart werkelijk alle verbeelding.

II.2.10. Een dergelijke manier van redeneren en desgevallend gebrekkig onderzoeken schendt dan ook op een kennelijke wijze de algemene beginselen van behoorlijk bestuur als het redelijkheidbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Tevens schendt de verwerende partij de materiële motiveringplicht. De materiële motiveringsplicht gebiedt dat iedere bestuurshandeling gedragen wordt door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en blijken hetzij uit de beslissing zelf, hetzij uit het administratief dossier. De motieven moeten bijgevolg minstens kenbaar, feitelijk juist en draagkrachtig zijn.

II.2.11. De verzoekende partij meent dan ook dat de thans bestreden beslissing een schending uitmaakt van het artikel 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verzoekende partij moet in hoofddorde erkend worden als vluchteling. Subsidiar de subsidiaire bescherming toegekend krijgen. De verzoekende partij meent dan ook in ondergeschikte, dat de beslissing minstens vernietigd dient te worden en teruggestuurd moet worden naar de verwerende partij voor verder en grondig onderzoek."

3.2. De Raad onderzoekt het verzoek om internationale bescherming bij voorrang in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet (artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet).

Het arrest moet gemotiveerd zijn en geeft aan waarom verzoeker al dan niet beantwoordt aan de criteria van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, waarbij de Raad duidelijk en ondubbelzinnig de redenen uiteenzet die hem ertoe brengen die beslissing te nemen. Hij dient daarbij in het kader van de devolutieve werking van het beroep niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan. Een resem aangevoerde rechtsregels die verzoeker geschonden acht laat niet toe om vast te stellen dat hij een nood heeft aan internationale bescherming.

Een verwijzing naar rechtspraak van de Raad is niet dienstig bij gebrek aan precedentenwerking.

3.3. Verzoeker slaagt er niet in zijn nood aan internationale bescherming aannemelijk te maken. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in wezen beperkt tot het herhalen van zijn verklaringen, het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses en het minimaliseren en bekritisieren van de bevindingen van de commissaris-generaal, hetgeen de omstandige motivering van de bestreden beslissing niet in een ander daglicht stelt.

Verzoeker stelt dat hij de exacte bewoordingen van de taliban in de dreigbrieven niet kent, omdat hij niet kan lezen of schrijven, maar dat dit ook niet relevant is. Vanaf de taliban iemand viseert en dreigbrieven stuurt is het niet meer veilig om zich in Afghanistan te bevinden, ongeacht wat er gezegd wordt in de dreigbrief. De bestreden beslissing maakt hierover echter de volgende correcte en pertinente vaststellingen: *“U legt verschillende stukken neer ter staving van uw verzoek om internationale bescherming en het CGVS moet vaststellen dat u, op het ogenblik dat u ze aan het CGVS voorlegt tijdens het persoonlijk onderhoud, al langer in het bezit was van deze documenten (zie nota’s CGVS p.2). U hebt echter nagelaten om deze documenten aan de bevoegde asielinstanties over te maken teneinde uw administratief dossier te vervolledigen en het CGVS de mogelijkheid te geven deze stukken al te onderzoeken. Dat u dit nalaat wijst op een danig gebrek aan ernst waarmee u uw verzoek indient en opvolgt.”*

Verzoeker erkende dat hij de stukken via een briefomslag uit Islamabad heeft ontvangen (Notities persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 2; Documenten, stuk 6, nr. 5). Bijkomend stelt de Raad vast dat deze briefomslag is gedateerd op 14 december 2021, waarbij verzoeker geen aannemelijke verklaring geeft hoe zijn grootvader deze via de Pakistaanse connectie heeft verstuurd en waarom verzoeker deze niet eerder kon voorleggen aan het Commissariaat-generaal.

Verder motiveert de bestreden beslissing correct als volgt: *“Bovendien kunt u de inhoud van de door u neergelegde dreigbrieven niet toelichten (zie nota’s CGVS p.5). U wordt expliciet gevraagd om in uw eigen woorden toe te lichten wat er in de dreigbrieven staat maar u zegt dat niet te weten omdat u niet kan lezen. U hebt blijkbaar ook niet de moeite genomen om deze documenten te laten voorlezen door een vriend of kennis, of desnoods via een sociaal assistent in het opvangcentrum bijgestaan door een tolk. Dat u uw land van herkomst zou verlaten wegens een dreiging vanwege de taliban en dat u dan stukken ter staving neerlegt waarvan u de inhoud niet kent wijst wederom op een danig gebrek aan ernst waarmee u uw verzoek indient en opvolgt.*

U wordt door het CGVS expliciet gevraagd of in de dreigbrieven van de taliban staat vermeld dat uw vader voor de lokale Afgaanse politie werkte, maar u weet daarop geen antwoord te geven (zie nota’s CGVS p.12). Dat u zelfs zulke belangrijke zaken niet kan aangeven wijst op een dermate gebrek aan ernst waardoor uw geloofwaardigheid danig wordt ondermijnd. Na vertaling moet het CGVS vaststellen dat nergens in de dreigbrieven staat vermeld dat uw vader voor de lokale Afgaanse politie werkte.”

Verzoekers toelichting in het verzoekschrift hierover doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing.

Verzoeker stelt dat moeilijk van hem verwacht kan worden dat hij de werkwijze van de taliban kent en dat hij alleen maar zijn vermoedens kan uiten over waarom er met een Westerse kalender gewerkt werd in de dreigbrieven. Hij vermoedt dat de nieuwe Mauwli in Pakistan gestudeerd heeft, omdat hij met een Pakistaans dialect sprak en soms Engelse woorden gebruikte. Het is in Pakistan wel gebruikelijk om de Westerse kalender te gebruiken. Los van de vaststelling dat iets wat gebruikelijk is in Pakistan, daarom nog niet gebruikelijk is voor het handelen van de taliban, weerlegt verzoeker met dergelijke blote beweringen geenszins de motieven van de bestreden beslissing. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *“Verder moet het CGVS vaststellen dat op de dreigbrieven de Westerse kalender wordt gehanteerd, zijnde 13 februari 2021 en 25 februari 2021. Dit is niet aannemelijk. Dat de taliban die in principe alles verafschuwen wat Westers is en die zelf de Arabische kalender hanteren in plaats van de in Afghanistan gangbare Perzische kalender, de Westerse kalender zouden gebruiken op dreigbrieven aan gewone burgers is niet geloofwaardig. In het licht van bovenstaande vaststellingen kan het CGVS dan ook niet anders dan oordelen dat de door u neergelegde dreigbrieven van de taliban valse documenten betreffen. Daarbij verwijst het CGVS nog naar informatie waarover het beschikt en waarvan een kopie is toegevoegd aan het administratieve dossier en waaruit blijkt dat het in Afghanistan gemakkelijk is om valse en/of vervalste stukken te verkrijgen.”*

Verzoeker stelt dat zijn voornaamste problemen niet gelegen zijn in het werk dat zijn vader uitoefende. Daarom heeft hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken niet verteld dat zijn vader voor de lokale Afghaanse politie werkte. Bovendien werd verzoeker aangemaand om kort en bondig op de vragen te antwoorden. De Raad oordeelt dat verzoeker de verplichting heeft om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij aanvang van de procedure. Ondanks dat de DVZ-verklaring en CGVS-vragenlijst niet tot doel hebben een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoeker vanaf het begin van de procedure alle redenen aangeeft waarom hij gevlucht is uit zijn land van herkomst. Het is weinig overtuigend dat verzoeker aangeeft dat zijn vaders werk niet zijn voornaamste vluchtmotief betreft, terwijl hij naderhand die met verschillende documenten wenste te staven. Waar verzoeker verwijst naar de certificaten die hij heeft neergelegd ter bewijs van zijn vaders werk, wijst de Raad erop dat uit de COI Focus “Afghanistan – Corruptie en documentenfraude” van 14 januari 2021 van Cedoca blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt (Landeninformatie, stuk 7, nr. 3). Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief. De Raad treedt de commissaris-generaal bovendien bij in de volgende correcte en pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier: *“Volledigheidshalve merkt het CGVS hier nog op dat u documenten neerlegt waaruit zou moeten blijken dat uw vader voor de lokale Afghaanse politie werkte. Het CGVS moet echter opmerken dat uzelf vóórdat het persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond, de asielinstanties niet had ingelicht over het werk van uw vader bij de lokale Afghaanse politie. Noch bij de verklaringen afgelegd op de Dienst Vreemdelingenzaken (zie verklaring DVZ 22 juni 2021), noch in de vragenlijst van het CGVS (zie vragenlijst CGVS 22 juni 2021), hebt u melding gemaakt van het werk van uw vader bij de lokale Afghaanse politie. Dit is nochtans een belangrijk gegeven voor iemand die beweert heden omwille van de taliban niet te kunnen terugkeren naar Afghanistan. Dat niemand u expliciet hiernaar vroeg (zie nota’s CGVS p.8), is geen afdoende excuus voor zulke nalatigheid. Dat u dan ter ondersteuning van dit gegeven een opleidingsattest van uw vader neerlegt waarvan u wederom niet de inhoud kent (zie nota’s CGVS p.7), doet ook hier afbreuk aan de geloofwaardigheid van het attest en het beweerde werk van uw vader bij de lokale Afghaanse politie. Volledigheidshalve geeft u aan niet te weten of uw familie enige stappen ondernam naar de Afghaanse overheid toe na het overlijden van uw vader (zie nota’s CGVS p.10). Dit is weinig aannemelijk. Indien uw vader werkelijk bij de lokale Afghaanse politie actief was en uiteindelijk thuis door de taliban werd neergeschoten, kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat uw familie de lokale Afghaanse politie en/of andere Afghaanse instanties inlicht en dat er er door de Afghaanse autoriteiten een onderzoek wordt opgestart.”*

De beoordeling dat van verzoeker en zijn familie kan worden verwacht dat zij bepaalde instanties inlichten, blijft zeker een relevant en pertinent gegeven, zeker in de context waarbij de machtsovername door de taliban nog geen feit was.

In zoverre verzoeker stelt dat het niet onlogisch is dat hij en zijn vader specifiek geïdoleerd werden door de taliban aangezien verzoekers vader werkzaam was bij de lokale politie, wijst de Raad erop dat het niet ernstig is dat verzoeker eerst aangeeft dat zijn vaders werk niet de voornaamste reden is voor zijn vlucht uit Afghanistan, om daarna te stellen dat zij net hierdoor specifiek geïdoleerd werden door de taliban. De Raad treedt de commissaris-generaal aldus bij in de volgende correcte en pertinente vaststellingen die steun vinden in het administratief dossier: *“Ten tweede komt uw relaas niet coherent en logisch over waardoor de geloofwaardigheid teniet wordt gedaan. Zo geeft u aan dat de taliban via de madrassa u en uw vader kwalijk nam dat de dorpelingen te weten kwamen dat de Mauwli de Jihad predikte. Maar u geeft zelf aan dat er honderden studenten (van in de buurt en van veel verder weg) in de madrassa na de normale lessen in de madrassa moesten blijven om naar de preek te luisteren (zie nota’s CGVS p.15). Dat enkel via u en uw vader dit ter oren zou zijn gekomen van de dorpelingen is dan ook vergezocht en weinig aannemelijk gezien het grote aantal studenten. U tweemaal gewezen op de onwaarschijnlijkheid hiervan en gevraagd naar een reactie, antwoordt u tweemaal naast de kwestie door aan te geven dat de studenten die van ver kwamen in de madrassa bleven en dat studenten ook ’s nachts studeren (zie nota’s CGVS p.15). Dat u daaraan toevoegde dat niemand iets van doen had met de madrassa is een nutteloze bewering die geen steek houdt. Indien een nieuwe Mauwli in de madrassa honderden studenten vraagt langer te blijven, voor een periode van bijna twee uur, om een preek te aanhoren inzake de Jihad, is het weinig aannemelijk dat geen enkel andere familie van deze studenten dit ter oren kwam, al was het maar omdat de studenten later dan gewoonlijk thuis kwamen of vrij waren na de lessen.*

Verder geeft u zelf aan dat u het land moest ontvluchten omdat de taliban wilde dat u zich zou aangeven bij de madrassa.

Dat u dan nu aangeeft dat de taliban heden niet op zoek is naar u door nooit bij u thuis te zijn komen vragen naar u (zie nota's CGVS p.11), maakt uw relaas ongeloofwaardig. Indien u werkelijk dermate werd gevisieerd dat u het land diende te ontvluchten kan worden aangenomen dat de taliban heden actief naar u op zoek zou zijn, wat duidelijk niet het geval is. U diende in elk geval zelf aan te geven dat er recent geen indicaties zijn dat de taliban naar u op zoek is (zie nota's CGVS p.12). Dat de taliban uw familie niet zou willen benaderen bij gebrek aan jonge mannen in uw familie aldaar, zoals u tracht aan te geven (zie nota's CGVS p.11), doet hier niet ter zake. De taliban zond voorheen wel dreigbrieven naar uw grootvader en benaderde hem dus wel en als de taliban effectief naar u op zoek was kan verondersteld worden dat uw familie wordt benaderd."

Het is gelet op het voorgaande dan ook niet ernstig om in het verzoekschrift thans, na confrontatie met de bestreden beslissing, louter voor te houden dat verzoekers jongere broer ook geregeld aangesproken wordt door de talibs met de vraag waar verzoeker zich bevindt.

Waar verzoeker volhardt dat hij niet gehoorzaam is geweest, dat hij het nieuws over de Mauwli verspreid heeft en hiervoor gestraft zal worden, dat het niet klopt dat rekrutering louter op vrijwillige basis zou zijn, dat de vraag vaak wordt gesteld om zich vrijwillig aan te sluiten en dat indien men dat niet doet, men gedwongen wordt om zich aan te sluiten en op de eerste rij wordt gezet bij de gevechten, benadrukt de Raad dat verzoeker door louter te volharden in zijn eerder afgelegde verklaringen geen afbreuk kan doen aan de motieven van de bestreden beslissing. Wat verzoekers beweerde gedwongen rekrutering betreft, treedt de Raad de commissaris-generaal bij in zijn verwijzing naar het EASO-rapport betreffende de rekrutering van gewapende groepen in Afghanistan. De volgende vaststellingen van de commissaris-generaal zijn aldus correct, pertinent, en vinden steun in het administratief dossier: *"U zegt dat de taliban uiteindelijk wilde rekruteren voor de Jihad. Gezien de taliban heden aan de macht is, is de relevantie daarvan al danig beperkt. Bovendien, wat betreft uw verklaring dat u Afghanistan heeft verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en u omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (EASO Recruitment by armed groups beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf en de EUAA Country Guidance van april 2022) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakte van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Dat u aangeeft dat uw vader gedwongen werd u opnieuw naar de madrassa te sturen, en dat ook andere dorpelingen hun kinderen niet meer vrijwillig naar de madrassa stuurden nadat er een preek over de Jihad werd gehouden (zie nota's CGVS p. 14), maakt dat u doelt op een 'gedwongen rekrutering' vanwege de taliban wat niet overeenstemt met de informatie waarnaar het CGVS hier verwijst."*

Waar verzoeker stelt dat het niet ernstig is van de commissaris-generaal om van verzoeker te verwachten dat hij vanuit België op de hoogte is van welke talibs er op heden in zijn district aan de macht zijn, is de Raad van oordeel dat van iemand die verklaart nog goed contact te hebben met zijn familie in Afghanistan redelijkerwijze verwacht mag worden dat deze beter op de hoogte is van de huidige situatie aldaar, temeer indien hij werkelijk een vrees voor vervolging door de taliban koestert. De Raad treedt de commissaris-generaal aldus bij in de volgende correcte en pertinente vaststellingen: *"Verder bent u ook niet echt goed op de hoogte van de huidige situatie in uw regio van herkomst. Nochtans verklaart u nog contact te hebben met uw familie in Afghanistan (zie nota's CGVS) en bent u aldus in de mogelijkheid om zich goed te informeren, hetgeen toch redelijkerwijze mag verwacht worden van iemand die een vrees zou koesteren in geval van terugkeer naar zijn land van oorsprong. U kent in elk geval niet het huidige districtshoofd, noch het huidige hoofd van de lokale politie of de gouverneur van de provincie. U geeft weliswaar één naam van een belangrijke man van de taliban, maar diens functie kent u niet (zie nota's CGVS p.10). Andere namen geeft u niet. Dit komt bevreemdend over daar heden de taliban aan de macht is en het is net die taliban die u bij terugkeer zou vrezen. Men kan toch verwachten dat u zich daarover informeert bij uw familie. Ten slotte kunt u ook enkel zeer algemeen antwoorden op de vraag naar de huidige situatie en voorbeelden van problemen die zich heden stellen, zijnde dat uw zus niet naar school mag en dat kinderen bang zijn (zie nota's CGVS p.13). U zegt dat er verdwijningen zijn en mensen worden dood teruggevonden, maar u gevraagd naar concrete voorbeelden kan u die niet geven (zie nota's CGVS p.13). U hebt ook geen enkele kennis van de huidige regering in Afghanistan en u gevraagd om algemeen over de situatie te vertellen komt u niet veel verder dan 'ik wil daar niets over zeggen' met een vage verwijzing naar explosies.*

U zegt dan vaagweg dat er in heel Afghanistan nog gevochten wordt, maar u daarop gewezen dat de situatie is veranderd, moet u aangeven dat in uw regio niet meer gevochten wordt (zie nota's CGVS p.16). Alles samen genomen blijkt u amper enige concrete kennis te hebben van de gang van zaken in het huidige Afghanistan en specifiek uw regio.

Van iemand die beweert een ernstige vrees te koesteren in geval van terugkeer naar Afghanistan vanwege de huidige machthebbers de taliban, kan toch verwacht worden dat die zich beter informeert over de situatie ter plaatse, hetgeen danig afbreuk doet aan de ernst waarmee u uw verzoek indient en opvolgt."

Bij gebrek aan een dienstig verweer neemt de Raad voor de volledigheid volgende motieven ook over: *"Ten derde hebt u geen verzoek om internationale bescherming ingediend in één van de Europese landen waar u doorreisde op weg naar België waardoor u de indruk geeft geen echte nood aan bescherming te hebben zoals beschreven in de Vluchtelingenconventie (zie nota's CGVS p.4). Van iemand die beweert omwille van een vrees zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie te zijn gevlucht uit Afghanistan kan toch redelijkerwijze verwacht worden dat die zich richt tot een Europese autoriteit om een verzoek tot bescherming in te dienen van zodra die mogelijkheid zich aanbiedt. Dat u te horen kreeg dat u in België meer rechten zou krijgen doet daar geen afbreuk aan.*

Op basis van bovenstaande beslissing kan geen geloof worden gehecht aan de door u neergelegde driebrieven van de taliban. De taskara's van uzelf en uw vader staven enkel uw identiteit waaraan het CGVS niet twijfelt. De stukken die zouden aangegeven dat uw vader bij de lokale politie is komen, om redenen hierboven aangegeven, ook weinig aannemelijk over. Het attest van de arts is slechts een kopie waarop uw naam niet staat vermeld.

De nota's van het persoonlijk onderhoud werden u toegezonden en op 29 september 2022 ontving het CGVS daarop een reactie waarbij twee rechtzettingen werden doorgegeven, een tijdsaanduiding en wijze van afleveren van de dreigbrieven. Deze elementen zijn door het CGVS niet opgenomen in deze beslissing en hoe dan ook niet van die aard dat afbreuk wordt gedaan aan bovenstaande bevindingen waarop deze beslissing is gebaseerd."

Waar verzoeker verder nog verwijst naar zijn verblijf in België van bijna twee jaar en stelt dat hij als verwesterd gepercipieerd zal worden bij terugkeer naar Afghanistan, oordeelt de Raad als volgt.

In casu besluit de Raad dat een louter ontwikkelde westerse levensstijl geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij verzoeker aannemelijk maakt dat zijn westerse gedragingen een uitingvorm zijn van een godsdienstige of politieke overtuiging. Het moet dan gaan om verwesterd gedrag dat is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging en dat bijzonder belangrijk is voor verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden.

Daarnaast is het niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. In de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch worden beschouwd.

Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, *"Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk"*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid 'to play the game'.

Om het risico op vervolging beter te kunnen inschatten, acht de Raad het van belang vooreerst zicht te krijgen op de huidige 'geldende normen' in de Afghaanse samenleving voor personen met verzoekers profiel en op het handhavingsbeleid ervan.

Ten eerste blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat de *de facto* regering van de taliban de vorige grondwet van de Islamitische Republiek Afghanistan heeft opgeschort. Ook werd er een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De sharia laat verschillende interpretaties toe en kent verschillende stromingen.

De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO *Afghanistan Country Focus* januari 2022, p. 25 e.v.). In de meest recente landeninformatie geeft EUAA aan dat het toepasselijke rechtskader

onduidelijk blijft, hoewel de 'de facto' taliban-regering reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd heeft, net als de provinciale *de facto* regeringen. Bij de machtsovername heeft de *de facto* regering de rechterlijke macht ontmanteld. Het systeem van rechtspreken dat de taliban voor de machtsovername in bepaalde landelijke gebieden hebben ingevoerd, trachten ze over te brengen naar de stedelijke centra. In dit systeem zijn vonnissen grotendeels gebaseerd op mondeling bewijs (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 29-31). Deze *de facto* regering heeft opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: MPVPV) opgericht. Een ministerie dat ook bestond toen de taliban van 1996 tot 2001 over Afghanistan heersten. Dit ministerie wordt heden geleid door Sheikh Muhammad Khalid Hanafi, een religieuze geleerde. Hij zou zelf een minder conservatieve stroming binnen de taliban vertegenwoordigen, maar zijn *de facto* ministerie telt verschillende conservatieve geleerden die een strikte toepassing van de sharia wensen (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). De MPVPV is gemandateerd om de interpretatie van de sharia door de taliban te handhaven. Volgens UNAMA bestaat het mandaat uit "een mix van beleidsbepaling, advies, toezicht, klachtenbehandeling en handhavingsbevoegdheid over een reeks onderwerpen". Het officiële discours is dat de richtlijnen afkomstig uit dit *de facto* ministerie slechts aanbevelingen zijn, maar ze worden in vele gebieden daadwerkelijk gehandhaafd, waarbij ook geweld wordt gebruikt. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat de MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden en muziek heeft verstrengd.

Op 15 juni 2022 had UNAMA weet van ten minste 30 gevallen van "wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41-42). Het MPVPV bestaat uit drie directoraten, waaronder "een afzonderlijk departement binnen Kaboel". Het eerste directoraat is verantwoordelijk voor het uitvoeren van hisbah (gemeenschapsmoraal) en heeft tien agenten (muhtasibeen) in elk politiedistrict. Het geeft advies aan personen bij controleposten, alsook bij ceremonies, winkels en andere openbare plaatsen. Het tweede directoraat waarborgt de veiligheid van voormalige tegenstanders van de taliban door hen kaarten uit te reiken zodat ze hun immuniteit kunnen aantonen. Het derde directoraat behandelt de klachten met betrekking tot wangedrag van de taliban. Het ministerie is ook opgedeeld in een civiele en een militaire afdeling waarbij de militaire afdeling de gevallen van wangedrag van personeelsleden behandelt. Echter blijkt uit de landeninformatie dat dit *de facto* ministerie in bepaalde provincies onderbemand is, waardoor het nog niet volledig operationeel is. Het is onduidelijk over welke provincies het gaat, maar in steden is dit *de facto* ministerie beter georganiseerd. In verschillende gebieden bemoeien talibancommandanten en andere functionarissen zich aldus met "gedrags- en kledingkwesities" (EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30, en EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 41).

Ten tweede blijkt uit de informatie waarnaar het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022 verwijst dat een systeem gelijkaardig aan het MPVPV reeds sinds 2016-2017 werd ingevoerd door de taliban in de landelijke gebieden die ze volledig onder hun controle hadden. De toepassing van "amr bil-maruf" ("deugdzaamheidsbevordering" ofwel "de taliban-codes") verschilde vóór de machtsovername door de taliban van district tot district daar officiële beleidslijnen of precieze richtlijnen ontbraken. Het ontbreken van een samenhangend beleid en richtlijnen voor de hele beweging betekende dat het lot van overtreders plaatselijk werd bepaald door amr bil-maruf of rechtstreeks door plaatselijke commandanten, in samenwerking met de plaatselijke geestelijken en in overeenstemming met de plaatselijke gevoeligheden. Weliswaar waren bepaalde talibancommandanten tolerant ten aanzien van bepaalde gedragingen en activiteiten zoals het niet hebben van een baard, het luisteren naar muziek, het schoollopen van meisjes, enzovoort daar ze de bevolking voor zich trachtten te winnen (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30). Echter waren er ook berichten die wezen op een tendens om geleidelijk aan een strenger beleid te voeren naarmate de taliban meer invloed kregen in een gebied (EUAA *common analysis* april 2022, p. 78). Heden bestaan er nog steeds lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 45-48). In de landeninformatie wordt aangegeven dat zuidelijk Afghanistan een gebied is waar de sociale normen de afgelopen 20 jaar minder veranderd zijn, in tegenstelling tot delen van oostelijk, zuidoostelijk, centraal en noordelijk Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 42 en 46). Een internationale analist vertelde de EUAA in maart 2022 dat sommige lokale afdelingen van de MPVPV de regels uitgebreider handhaven dan was voorzien door het *de facto* ministerie in Kabul. Een bron beschreef de provincies Takhar en Badakhshan als voorbeelden van gebieden waar het *de facto* ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA, *Afghanistan targeting of*

individuals, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze dienen te worden bestraft (voetnoot 152: Sabawoon Samim, *Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taleban's second Emirate*, van 15 juni 2022 in EUAA *Afghanistan security situation* augustus 2022, p. 30).

Ten derde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat burgers zich vrij kunnen verplaatsen daar de *de facto* taliban-autoriteiten weinig "*directe beperkingen*" hebben opgelegd, maar dat het gevaarlijk kan zijn vanwege opdringerige controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders op te sporen en vanwege de handhaving van de talibancodes. Deze controleposten bevinden zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden, maar komen bijzonder weinig voor op plaatsen die ver van steden verwijderd zijn. In juli 2022 werd opgemerkt dat in de Pansjhirvallei alsook nabij de Afghaans-Iraanse grens meer checkpoints worden opgericht. Via deze checkpoints speuren de taliban naar voormalige medewerkers van het Afghaans leger en politie. Zij beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA, *Key socio-economic indicators in Afghanistan* augustus 2022, p. 68 en 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer "*professionals*" in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 32).

Ten vierde blijkt uit de bijgebrachte landeninformatie dat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de facto* talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als "*verkeerd*" en "*verdacht*" wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 heeft de taliban een "*Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren*" opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie verzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt voorts dat voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de facto* taliban-regering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 38, in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, "*Afghanistan*" wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Een bron oordeelde dat de berichten die men op sociale media platforms schrijft en deelt waarschijnlijk geen gevolgen zullen hebben, tenzij deze berichten aanleiding geven tot de dood of arrestatie van een persoon. Evenwel hebben internationale media bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media (Denmark, DIS, *Afghanistan, Taliban's impact on the population, juni 2022, p. 23-24, in EUAA, Afghanistan targeting of individuals*). Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban.

De Raad is zich ervan bewust dat ook de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen geconfronteerd worden in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media. Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met uitdagingen waarmee verschillende organisaties geconfronteerd worden in hun bronnenonderzoek, blijkt uit objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Immers, niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal worden beschouwd als verwesterd omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*" van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid "*to play the game*".

Aldus blijft een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk. Een persoonlijk risico voor verzoeker om als verwesterd te worden beschouwd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt.

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van personen die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk is (*Country Guidance Afghanistan* van EUAA van april 2022, p. 49). De meest recente landeninformatie die door beide partijen bijgebracht wordt, laat niet toe anders te oordelen.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoekende partij aangereikt te worden. Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie opgenomen in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen die onder het profiel vallen van een toegeschreven verwestering een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren, zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land en de zichtbaarheid van de persoon. Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in de aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA, "*Country guidance: Afghanistan*" januari 2023, p. 21 en 72-79).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen beoordeeld te worden.

Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Te dezen verwijst verzoeker naar het risico dat hij zou lopen indien hij terugkeert naar Afghanistan na een langdurig verblijf in België, het feit dat hij een inburgeringscursus, een EHBO-diploma en een diploma van heftruckchauffeur heeft behaald en als vrijwilliger heeft gewerkt in een bejaardentehuis. Verzoeker heeft evenwel verzaakt om deze elementen enigszins te staven.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker een jonge man is van 21 jaar oud die in België is aangekomen toen hij 20 jaar oud was en dus zijn vormende jaren grotendeels in Afghanistan heeft doorgebracht. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker verklaart van Pashtun origine te zijn, de dominante ethnie in Afghanistan en in verzoekers regio van herkomst, Nangarhar (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 156), na de machtsovername, en dat verzoeker nog familieleden heeft in zijn regio van herkomst waarmee hij nog contact heeft (Notities van het persoonlijk onderhoud, stuk 5, p. 4 en 6), zodat hij redelijkerwijze in staat moet worden geacht op de hoogte te zijn van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en in staat moet worden geacht deze in acht te nemen.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu er geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde persoonlijke problemen met de taliban, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

Wat de machtsovername door de taliban betreft, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Gelet op het voorgaande, kan niet worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers op generlei wijze aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de commissaris-generaal geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

Bijgevolg kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.4. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met – en vrees voor – de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt.

In de mate dat verzoeker verwijst naar de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan, moet artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet samen worden gelezen met artikel 48/5, § 1, van dezelfde wet, dat bepaalt: “*vervolging in de zin van artikel 48/3 of ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren (...)*”.

In het kader van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet, moet een onmenselijke behandeling aldus worden veroorzaakt door een opzettelijk handelen of nalaten dat uitgaat van een actor en dat is gericht tegen een verzoeker (EASO *Judicial Analysis: Qualification for international protection (directive 2011/95/EU)*, december 2016, p. 109).

Een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie valt niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Uit de beschikbare landeninformatie kan niet worden vastgesteld dat een specifieke actor overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk is voor de humanitaire omstandigheden in Afghanistan, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Tal van factoren liggen aan de basis van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, waaronder een reeds bestaande precaire economische situatie, milieuomstandigheden zoals natuurrampen en een terugkerende droogte die in combinatie met het gewapend conflict en aanhoudend geweld nefast is voor de voedselzekerheid, alsook de specifieke economische gevolgen van de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet wordt erkend als een legitieme Afghaanse overheid.

De humanitaire situatie in Afghanistan werd veroorzaakt door een multidimensionale crisis waarvan niet kan worden vastgesteld dat een specifieke actor er overwegend, laat staan als enige, verantwoordelijk voor is.

De precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren. Daarnaast zijn er de economische gevolgen veroorzaakt door een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Tot slot zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1, van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat *in casu* geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Sinds het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban is er een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met Improvised Explosive Devices (IED's) allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige Afghan National Defense and Security Forces (ANSF) alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front (NRF) in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

De Raad beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld

aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de “*Country Guidance Afghanistan*” van januari 2023.

Indien er actueel situaties zouden zijn van die aard dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een reëel risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, zou er informatie of zouden er minstens indicaties zijn in die richting. Bovenal, indien deze uitzonderlijke situatie wordt aangevoerd, ontslaat dit verzoeker niet van de noodzaak om thans concrete elementen aan te brengen in dit verband, bijvoorbeeld met betrekking tot zijn regio van herkomst, *in casu* de provincie Nangarhar. Verzoeker laat na deze aan te voeren.

Tot slot kan worden opgemerkt dat verzoeker geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet dermate verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

3.5. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken en dat de Raad over de grond van het beroep heeft kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2°, van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig april tweeduizend drieëntwintig door:

dhr. S. VAN CAMP,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

S. VAN CAMP